

Нѣкога изтърси се приятель.
Отъ вратата почва да те псува :
— Безъ обиди, азъ като читатель
имамъ право да те критикувамъ.

Думашъ си : и тая си я бива, —
вика ти подлецъ, еснафъ, пияница,
пъкъ не бърза и да си отива
докато не смачка всички страници

що съсъ вдъхновена скръбъ си писалъ.
Слушашъ го, обидено се хилишъ,
но следъ туй несноснитъ му мисли,
мозъка като съ пиронъ пробили,

почватъ да ядатъ съня ти нощенъ.
Може би, хлапакътъ има право,
помисли си, не е кжсно още,
помисли, да не затънешъ здраво.

Други пжтъ, тжгата да разкарашъ,
Маяковски вземешъ отъ полицата,
напосоки нѣйде го отваряшъ,
и потеглятъ думитъ въ редица

въ боенъ маршъ изъ стаята напето.
Тракатъ римитъ, а отъ стената
мръщатъ се тжгуващи поети :
Достоевски клати си главата,

на Бодлера смига По студено ...
Дяволъ да го вземе, има нѣщо
не наредъ въвъ стаята и въ мене.
И започвашъ монолози тежки :